

„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XVI. ÉVF. 4.SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2007. AUGUSZTUS

Szent István király ünnepe

A Z ÜNNEPLŐ baráti társulat Bag 600 éves emlékmű lépcsői előtt gyülekezett. A szobor bal oldalán már lengtek a nemzeti színű zászlók. A koszorú is koszorúzáshoz előkészítve várta, hogy barátaink a megemlékezés jeleként a szobor talpazatára elhelyezzék.

térítésére és a felbecsülhetetlen értékű – fiára, Szent Imre hercegre-, királysága minden alattvalójára hagyományozott Intelmekre emlékeztetett. Az általa idézett Mécs László: Szenvedni kell! című verse - a költészet örök-érvényű irány-mutatásával - párosult az Ünneplő ma is időszerű öröksége gondolataival.

FOTÓ: BALÁZS GUSZTÁV

A baráti beszélgetést, hagyományosan nyolc órakor, az ünnepi rend szerint csend váltotta fel. A megjelentek a Turul-szobor előtt félkörben állva, a Himnusz énekével kezdték Szent István királyunkról megemlékező nemzeti ünnepünk műsorát.

Balázs Gusztáv HBT elnök ünnepi beszédében a honfoglalásra, az államalapításra, népünk keresztényhitre való

Nagy Jenőné és Katona Károly önkormányzati képviselők koszorúztak.

Az ünnepség Pap-Váry Elemérné - Szabados Béla Hiszek egy... című műve közös éneklésével zárult.

A koszorúzási ünnepség után a baráti beszélgetés folytatódott.

Id. Balázs Gusztáv

Camino - az út

Anyák Napja

III. rész

Estella-Villamayor de Monjardin-Los Arcos Tries Estella, a bencések temploma. A lábam óriásira dagadt, lekezelem a vízhólyagjaimat. A fájdalmak ellenére nem is ezzel foglalkozom igazán, hanem a belső-külső történésekkel. Lemaradtam a miséről (Misa), mert nem tudtam hogy a Domingos Vasárnapot jelent. Így ma, 19 órakor kezdődött, szemben a 20 órai időponttal, ami hétköznapiakra vonatkozik. Mivel említettem Anyák Napja van, leírom egyik kedvenc versem: Mécs László: A királyfi három bánata:

Amikor születtem, nem
jeleztek nagyot
messiás-mutató különös
csillagok,
csak az anyám tudta,
hogy királyfi vagyok.

A többiek láttak egy síró
porontyot,
de az anyám úgy rakta
rám a pólyarongyot,
mintha babusgatná a szép
napkorongot.

Maga adta nékem
édessége teljét,
úgy ajándékozta anyasága
tejét,
hogy egyszer a földnek
bennem kedve teljék.

Isten tudja honnan,
palástot kerített,
aranyos palástot vállamra
terített,
fejem fölé égszín
mosolygást derített.

Ma is úgy foltozza
ingemet, ruhámat,
ma is úgy szolgál ki, főzi
vacsorámat,
mint királyi ember királyi
urának.

Amerre én jártam, kövek
énekeltek,
mert az édesanyám izent
a köveknek,
szíve ment előttem előre
követnek.

Amíg ő van, vígan élném
a világom,
nem hiányzik nekem
semmi a világon,
három bánat teszi a
boldogtalanságom.

Az egyik bánatom: mért
nem tudja látni
egymást a sok ember, a
sok-sok királyfi,
úgy, ahogy az anyjuk
tudja őket látni?

A másik bánatom:
hogya ő majd holtan
fekszik a föld alatt
virággá foszoltan,
senki se tudja majd, hogy
királyfi voltam.

Hogyha minden csillag
csupa gyémánt volna,
minden tavaszi rügy
legtisztább gyöngy volna:
kamatnak is kevés,
nagyon kevés volna.

Hogyha minden folyó
lelkemen átfolyna
s ezer hála-malom csak
zsoltárt mormolna,
az én köszönetem így is
kevés volna.

Hogyha a föld minden
színmézét átadom,
az ő édességét meg nem
hálálhatom,
ez az én bánatom,
harmadik bánatom.

Boldog napokat nektek édesanyák!
Kaló István

Hápi hét napja

I. rész

HÉTFŐ

– Az volt a baj – mondta Hápi –, hogy hétfő volt, és ha hétfő van, akkor melegen süt a Nap. A tűző napsugarak elől behúzódtam az aranyeső bokor lehajló ágai alá. Ott jól el tudok rejtőzni, és még alhatok is, ha akarok. Hamarosan el is nyomott az álom, s álmomban egy tengerjáró hajón utaztam.

Remek dolog a hajókázás, de én mégis csak jobban szeretem, ha szilárd talajon taposgálhatok. Ezért, amikor a hajó kikötött, én hagytam el elsőnek a fedélzetet. A parton nyomban egy fagyaltárusba botlottam, aki már nyújtotta is felém a rózsaszín és fehér gombócokkal tele tölcserét.

A fagyaltot nyalogatva sétáltam tovább a parton. Egyszer csak mit látok? Egy plakáton hatalmas betűkkel az állt, hogy ötven méterre található a világ egyetlen Horkoló Elefántja. Azt gondoltam, hogy ezt nekem is látnom kell, ezért bekaptam az egész tölcseré fagyit egyszerre. Mert az mégsem lenne szép dolog, hogy egy tölcseré fagyival álljak a Horkoló Elefánt elé. Mi lenne, ha ő nem ehet, mert mondjuk, éppen fáj a torka, vagy az anyukája megtiltotta, hogy ebéd előtt fagyaltozzon? Akkor nagyon szomorú lenne az Elefánt, talán még sírna is, és én ezt nem akarom. Még akkor sem, ha soha sem láttam elefántkönyvet. Ezért kaptam be az egész fagyit egyszerre, de az olyan hideg volt, hogy azt hittem egy hűtőgép költözött a torkomba.

Mire megküzdöttem a fagyival, oda is értem a Horkoló Elefánt sátrához. De akkor begurult egy piros labda a bokor alá és felébresztett. Eltűnt a tengerpart az Elefánttal együtt, és a fagyaltárusnak is nyoma veszett. Mondtam is Cirminnek – mert ő gurította be a bokor alá a labdát –, hogy nem volt szép dolog elzavarni az Elefántot. Cirmi egy szót sem értett az egészből, ezért elmeséltem neki, hogy mit álmódtam.

– Véleményem szerint a valóságban is létezik a Horkoló Elefánt. Ha akarod, segítek neked megkeresni – mondta Cirmi.

Meg is állapodtunk abban, hogy holnap kora reggel útnak indulunk.

KEDD

A kedd úgy kezdődött, hogy csörgött az órám és én felébredtem. Az jutott az eszembe, hogy amikor csörög az órám, mindig egy másik nap kezdődik. Lehet, hogy ha nem húznám fel az ébresztőórát mindig kedd lenne? Majd egyszer kipróbálom – gondoltam – de erre most nincs időm. Ahogy kinéztem az ablakon, láttam ám, hogy a Nap is most készülődik felkelni. Neki is csörgött az órája. Lehetséges, hogy az új nap érkezése nem az én ébresztőórától függ? Miközben így filozofálgattam megérkezett Cirmi és vele jött Süni is.

– Térképet is hoztam – újságolta Cirmi.

– Én pedig egy iránytűt – mondta Süni –, és azt javaslom, hogy a térkép és az iránytű segítségével készítsünk egy rajzos útitervet. Legyen rajta a hajó és a fagyaltárus is.

– Remek – mondta Cirmi, és már helyet is foglalt a kerek asztal mellett. Én pedig egy rajzlapot és színes ceruzákat adtam Süninek. Ő még egy vonalzót is kért, mert amint mondta, csak egyenes úton induljunk el. Már jó ideje dolgoztunk, amikor Süni hirtelen mozdulattal húzott egy vonalat, és azt mondta:

– Itt fogunk találkozni a Horkoló Elefánttal.

– Miért pont itt? – érdeklődtem.

– Mert amikor itt fogunk táborozni, akkor valaki azt fogja nekem mondani, hogy „Lám-lám, előkerült a túpárnám”, és ő lesz a Horkoló Elefánt.

– De miért? – kérdezte csodálkozva Cirmi.

– Mert a Horkoló Elefánt már csak ilyen – mondta nyomatékosan Süni, miközben gondosan összehajtogatta a rajzlapot.

Ebben a pillanatban megszólalt a falióra, kakukk, kakukk... mondta fáradhatatlanul pontosan tizenkétszer. S mi csak álltunk némán, az órát bámultuk. Azt hittük, hogy csak játszik velünk. Nem akartuk elhinni, hogy így elszaladt az idő. Így történt, hogy az indulást szerdára halasztottuk.

SZERDA

Cirmi felajánlotta, hogy ma ő készíti el a reggelit.

– Ti csak foglaljatok helyet az asztalnál – mondta Süni-nek és nekem. Bár az indulást már türelmetlenül vártam, beláttam, hogy éhesen nem indulhatunk el ilyen komoly felfedezőútra. Ezt még a Horkoló Elefánt sem kívánhatja el.

Amikor kiittuk az utolsó korty teát, és lenyeltük az utolsó falat pogácsát is, Süni a világ legtermészetesebb hangján közölte velünk, hogy ma sem indulunk el, mert esik az eső.

– Az nem létezik! Tévedsz, Süni! – kiáltottam mérgesen. – Hát nem emlékszel, ma szerda van, és az indulást mára halasztottuk. Én megyek. Ha ti maradni akartok, nem bánom. De ahogy kinyitottam az ajtót azonnal láttam, hogy Süni-nek igaza van. Zuhogott az eső. Szomorúan ültem vissza az asztalhoz, és elnézést kértem Sünitől.

– Sose búsulj, Hápi! Ez nyári zápor, nem tart sokáig.

Valóban nem esett sokáig az eső. Amint elállt, már indultunk is, de csak az ajtóig jutottunk. Odakinn hömpölygött a víz, körülvette a házat, még a lépcsőn sem lehetett száraz lábbal lejutni.

– Van tutajod? – kérdezte Süni.

– Tutajom? ...Az nincs... úgy tudom, hogy sosem volt, de egy pár darab pogácsát még találsz az ebédlőben... Tutajjal nem szolgálhatok.

– No, ne légy komolytalan Hápi! Ha nincs tutajod, hát nincs... elvégre nincs mindig felhőszakadás.

– Elvégre nincs! De most van!

– Biztos vagyok benne, hogy holnap sikerül elindulnunk – mondta Cirmi.

– Miért gondolod? – kérdeztem bizakodva.

– Mert holnap csütörtök lesz, és minden nagy esemény csütörtökön szokott történni. Például én akkor születtem.

– Igazad van, Cirmi! Ha jól emlékszem, én is csütörtökön születtem.

– Én szerdán jöttem a világra – mondta Süni –, de amikor a szomszédságotokba költöztem akkor csütörtök volt. Azóta vagyunk mi hárman jó barátok.

Ezentúl legyen a csütörtök a mi ünnepünk – javasoltam, s most már biztos voltam abban, hogy holnap elindulunk megkeresni a Horkoló Elefántot.

(folytatjuk)

Polgár Jutka

Családi ünnep

Társulatunk 2007. október 13-án hagyományos, zártkörű rendezvényt szervez, az alábbi program szerint:

12.30 Faluséta (helytörténeti bemutató, termény hálaadás, szüreti felvonulás) gyülekezés a templom előtt.

15.00 Templomunkban *Róth Márton* Orgonahangversenyt ad (Luis-Nicolas Clérambault, Johann Gottfried, WALTHER, Johann Sebastian BACH, Johannes BRHAMS, Sigfrid KARG-ELERT, Sigfrid KARG-ELERT,

Kodály Zoltán, Nicolaus BRUHNS műveiből)

16.00 Plébánián: Memoriola Bagiensis (Kicsiny bagi történetek) „Régi bagi emberek, régi bagi utcák” *Balázs Gusztáv* fotókiállítása

19.30 Művelődési Házban: Vendégváró majd kb. 20.00-kor Családi kör. Mulatság, Mécs László Irodalmi Kör, Gyöngykoszorú műsora. A zenét a Caravan zenekarunk szolgáltatja

Szeretettel várjuk Barátainkat!

Illúziók, avagy az elrejtett igazság

A szüntelenül nyüzsgő Toronto repülőtér félrevezetően csendes volt. Egy fázósan összehúzódkodott férfi látszólag utasra várva mozdulatlanul támaszkodott a taxi oldalához.

A novemberi szél elült egy pillanatra. A nap óvatosan igyekezett keresztültörni a felhők függönyén, hogy a lódörgő utasok érezzék átsuhanó melegének sugarát.

De a pillanatnyi nyugalom csak illúzió volt, csend két szívdobbanás között, és a Toronto repülőtér újra megtelt feszültséggel, várakozással, étellel.

A taxis az üvegajtón keresztül megpillantotta, még mielőtt kilépett volna az épületből. Magas volt, szőke, öntudattól sugárzó arcú, jól szabott sötét kosztümje kiemelte karcsú alakját. Az első pillanatban lenyűgöző szépségét vette észre, még mielőtt elkapta szemeinek hideg villanását. A férfi hivatalos mosolyát magára öltve, intett feléje. Ábrándozását egy sárga taxi törte meg, amint nyikorgó fékkel hirtelen elébe vágott. Két, nyilvánvalóan későn érkezett utas ugrott ki, rohant be az épületbe.

– Hé!...Hé! Itt nem lehet megállni! – kiáltott a szemtelen új taxisra. Még el sem érte a sárga taxi vezető ülésének oldalát, a szép hölgy simán, észrevétlenül beült, csendben becsukta maga mögött az ajtót.

– Hallja! Hallja, ezt nem teheti! Elém állt!...Ez nincs rendjén!

Dühösen püfölte a sárga taxi hátsó ablakát, amint az hirtelen gyorsulva máris elillant. Osama (Sam) Hassan aztán már csak mosolygott magában, amint egy pillanatra meglátta a sárga taxis öklét, amint feléje integetett.

– Nos, hová vigyem hölgyem?

Csend.

A hölgy előre bámult, egyenesen keresztülnézett Sam-en, telefonja a fülén.

Csend.

– Tom, természetesen én vagyok... Nem... Állítsd le magad, ott leszek rövidesen... Fogd be a szád!... Mondom, hogy mit kell tenned!

A hangja erős és durva volt.

– Bocsánat hölgyem, de hol lesz pontosan az az ott?

Az utas szeme egy pillanatra előretekintett, megállt Sam-en. Felcsattant.

– Állítsa le a kilométer-órát! Messzire megyek.

– Nem te! Taxiban vagyok, te idióta! Figyelj...

– Bocsánat hölgyem, miután már elindultunk, nem kapcsolhatom le az órát, mivel nem beszéltük meg előre az óra nélküli összeget.

– Várj Tom!...

Sam-hez fordult, szemei dühösen villogtak.

– Figyeljen ide Osama.

Undorral köpte ki a nevet, amint elolvasta a taxis nevét a kifüggesztett vezető-regisztráló kártyán.

–Tudatában vagyok a taxi szabályoknak ebben a városban, és annak is tudatában vagyok, hogy maga a taxijával nem jogosult utasokat felszedni a repülőtéren. Azt csak az arra kijelölt limuzinok tehetik!

–De...

–Fogja be a száját és figyeljen ide végre!

Úgy hangzott, mint egy kutyatulajdonos, aki a nevetlen kuttyáját regulázza.

– Fizesek magának huszonöt dollárt, vigyen el a Derry és a Missisauga út kereszteződéshez. A további majd megmondom. De semmit se fizetek, ha több lesz, mint 20 perc!

–Bocsánat...– kezdte el Sam.

– Viszonzásul – folytatta, mintha Sam meg se szólalt volna, – nem fogom feljelenteni a helyi hatósági bizottságnál.

Sam dadogott néhány szót, túl megdöbbsent ahhoz, hogy összefüggően értelmes legyen.

– Még egyszer, nagyon sajnálom, de én nem fogom...

Az utas közbevágot:

- Ez nem tárgyalási téma!
- Hidegen villant meg a szeme.

Csend.

Sam kinyitotta a száját, de sok vesztett harc suhant át az agyán, keze vonakodva nyúlt a kilométer mérőhöz.

Az utas folytatta a telefonálást.

– Jó!...Mondom, amit tenned kell akkor...!

Sam tejsokoládé színű keze keményen markolta a kormányt, és szemmel láthatólag elfehéredett a dühtől, amint tovább vezetett.

Ha az utas megkérdezi, megmondta volna, hogy a lelassult forgalomban lehetetlen a 20 perc határidőt betartania, de a közlekedés hipnotikus, lassú módja valahogy lecsillapította dühét.

Utasa továbbra is a telefonjához ragadt. Előrenézve, az ablakon keresztül látta a lelassulás okát: egy lerobbant kocsit a jobboldalon. Mellette egy férfi izgatottan hadonászott. Mellőzte a látványt, már ott tartott, hogy folytatja a telefonálást, amikor észrevette, hogy a visszapillantó tükörben sofőrje szeme feléje villan.

– Ne merészeljen – kezdte el, de látta, hogy elkésett. Sam már jelzett, és húzódott kifelé, a másik autó elé.

– Azonnal vissza az útra! – parancsolta. Dűhe csak fokozódott, amikor látta, hogy elvesztette uralmát a taxis felett.

– Köszönöm...köszönöm.

Jordan rémülete még nem csillapodott, amint a taxi eléje húzott, de már érezte a megkönnyebbülés hullámain.

– Félttem, hogy senki nem fog segíteni, és a kocsitelefonom...

Jordan elhallgatott, amikor a taxiból meghallotta a dühös női kiabálást. A taxis alig észrevehetően vállat vont, szája irónikus mosolyra rándult.

– Sam vagyok. Mi a probléma?

– Sam... Köszönöm... A kocsim... Képtelen voltam segítségért telefonálni.

– Felhívjam az Autóklubot, hogy elvontassák?

Jordan izgett-mozgott, a költségeken gondolkozott.

– Nem vagyok tagja az Autóklubnak.

Majdnem egyidejűleg két dolog vonta el Jordan figyelmét kényelmetlen helyzetéből. Kocsija ablaka kinyílt, és egy kis vékony hang szólalt meg.

– Papi!

Ugyanekkor a taxi dudája bőgött fel nagy erővel.

– Csak egy pillanat – kiáltott Jordan. Sam-hez fordult:

– Ha mennie kell...

Sam mosolygott.

– De Papi...

Megint a duda. Még hangosabban, követelően.

– Jaj! Papi, egy darázs! Fogd meg! Fogd meg!

– Sam, úgy gondolom, ha hívna egy vontató kocsit, az nagyszerű lenne.

– Papi, a darázs!

– Anna, hagyd békében a darazsat!

– Rendben van uram. De nem lenne jobb egy másik taxit hívni? Esetleg nem férnek be mindnyájan a vontató első ülésére.

Megint a duda. Rövid és dühös.

– Papi, a darázs Robert arcán van!

– Robert, ne mozdulj!... A darázs nem szúr addig, amíg nem provokálják!

Jordan Sam-hez fordult:

– Igen, a taxi remek lenne... Köszönöm...

– Nincs mit.

Sam megfordult, éppen elindult, amikor a sikoltás megállította.

Robert igyekezett nyugodt maradni, de most, bezárva a kocsi, lassan úrrá lett

rajta a réműlet. A darázs megtelepedett a homlokán. Tovább ment a szemén, elhagyta a fülét, le az arcán, lassan...lassan...

Semmi.

Sok apró, erőszakos, idegtépő dudálás.

– Papi, megcsípte Robertet!

Jordan Annához fordult:

– Maradj csendben!

Sam benézett az ablakon, Robert felé mutatott.

– A fiad! Nézd!

Robert ajka dagadt... Gyorsan. Túl gyorsan. Szemei vízenyősek, fókusz vesztettek lettek. Lélegzete lassú, akadozott volt.

Jordan csak állt megdöbben. Sam megragadta:

– Csípte már meg darázs valaha a gyereket?

Jordan elbambultan rázta a fejét:

– Soha-soha. Ez az első eset.

–Azonnal kórházba kell vinnünk, allergikus reakció. Mindnyájan, beszállni a taximba!

– Nem tudhattuk – mormogta Jordan.

– Lehetetlen helyzet!

A hangja gyenge volt, bizonytalan.

– Nincs idő.

A gyerek apja kis szünet után beleegyezően bólintott.

– Menjünk!

– Nem, nem, semmi esetre sem! – hallatszott hangosan az asszony hangja. Időközben előre ült, hogy könnyen elérje a dudát.

– Zavarja ki őket!

– Segítségre szorul –mondta Sam egyszerűen.

A nő kinyitotta a száját, hogy tiltakozzék, de meglátta a gyerek feldagadt ajkát, hallotta szaggatott lélegzését. Becsukta a száját. Újra kezébe vette a telefont. Anna mellé mászott a középső ülésre. Sam besorolt a közlekedésbe, és nagy sebességre váltott. Mindenki ide-oda dülöngélt, amikor gyakorta élesen sávot cserélt, hogy elkerülje a lassan mozgó kocsikat.

Robert lehunyta dagadt szemeit, és lassan elkékült az arca.

– Kisfiam! Te jó Isten! Robert!... Úgy hiszem, nem lélegzik.

– Sam egy pillanatra belenézett a visszapillantó tükörbe.

– Még lélegzik, de nagyon gyengén. Nem kap elég oxigént.

Sam gyorsan hátrafordult.

– Levegőt kell beleerőszakolni a tüdejébe. Szorítsa a száját az övére, és erőteljesen fújjon bele levegőt!

Sam nem kérte, parancsolta.

Megszólalt az asszony telefonja.

– Igen?...Nyilvánvaló...Nem...Az a te munkád volt! – hangzott dühösen.

Jordan megértette, mit kell tennie. Erővel fújta a levegőt fia szájába. Robert nem tért magához, de nem kékült tovább. Lélegzetvétele egyre nehezebb lett.

Sam szünet nélkül nyomta a dudát, mialatt balra húzódott.

– Tartson ki, mindössze tíz percre vagyunk a legközelebbi kórházhoz!

Jordan pánikba esett. Fia arca egyre jobban kékült.

– Most mit csináljak? Úgy gondolom, nem kap több levegőt.

Sam hátrapillantott a tükörben, és gyorsan határozott. Beletaposott a fékbe, kiállt a padozatra.

– Vegye át a vezetést! – parancsolt az asszonyra.

Most aztán röpiült a kocsí. Az asszony ölében a telefonja, lába a gázon, két kézzel markolta a kormányt. Anna mellette ült, bámulta magabiztosságát és tudását.

Robert a hátsó ülésen feküdt, apja tartotta a lábait, Sam lehetetlen helyzetben guggolt a fejénél. Hirtelen kést húzott elő a zsebéből. A kocsí nagy erővel jobbra rándult. Csengett a telefon. Anna felkapta, mielőtt az asszony elérte volna. Benyomta a gombot, a telefon elhallgatott.

– Nem! Ne nyúljon késsel a fiamhoz!

Robert arca sötét lila lett, nem lélegzett.

– Oxigént kell adnunk, most rögtön!

A telefon megint, élesen, erőszakosan csengett. Az asszony nem vette fel.

– De mire kell a kés?

– Orvos vagyok.

Sam előhúzott a kabátzsebéből egy golyóstollat, meg egy öngyújtót. Megint hirtelen rándult egyet a kocsi, az öngyújtó kiesett Sam kezéből. Jordan gyorsan elkapta, hitetlenül markolászta.

– Orvos? Akkor miért vezet taxit?

Sam megrázta fejét, kicsavarta a tollat a hüvelyéből. A hüvelyt kézbe fogta, a tollat ledobta a földre.

– Szükségem van az öngyújtóra.

– De...Nem, addig nem, amíg meg nem magyarázza.

A telefon megint csengett. Anna felkapta, mielőtt az asszony elérte volna.

– Hello? Nem... Nem... Sajnálom, most nem ér rá.

– Add ide azt a telefont!

Sam felnézett, megdöbbenően megragadta az asszony karját.

– Álljon meg! Megérkeztünk. Itt akart kiszállni.

Az asszony határozottan lerázta a karját.

– Nem szállok ki, ez még nem a legközelebbi kórház. Törődjön a fiúval.

Sam ránézett Robertra, aztán kezében a késre.

– Bízék bennem.

Jordan vonakodva átnyújtotta Samnek az öngyújtót.

Kattintás.

Semmi.

Kattintás.

Semmi.

Kattintás, végre meggyulladt. Sam beletartotta kését a lángba, lassan, következetesen ide-oda forgatta, majd Jordanhoz fordult:

– Tartsa erősen a fia fejét.

Hangja határozott volt. Sam látta a kétséget Jordan szemében. Látta a félelmet, a pánikot is. Megragadta Jordan karját.

– 15 éven át orvos voltam Indiában... 15 év... de nem praktizálhatok Kanadában.

Csend.

Jordan lassan bólintott. Sam óvatosan Robert nyakához ért a késsel. Először gyengéden megérintette a hegyével, majd határozottan belevágott. Jordan elgyengült, amikor az első vércsíkot meglátta.

– Tartsa a fejét!...Tartsa erősen.

A kés mélyebbre hatolt. Vér mindenfelé. Sam ledobta kést, felvette a ceruzahüvelyt, gyengéden a késsel nyitott nyílásba helyezte.

Csend.

Semmi.

Semmi!

Gurgulázás, Robert szája csukva maradt, de észrevehetően lélegzeni kezdett! Lassan visszatért a szín az arcába.

A helyzet félrevezetően nyugodt, az összehúzódkodott férfi közömbösen, mozdulatlanul támaszkodik taxija oldalához. Fázik, de boldog. Éppen most vitték be a gyereket az üvegajtón, de Sam tudja, hogy most már minden rendben lesz. Egy kis adrenalin, 2 öltés az egész. Megkönnyebbülten sóhajtott.

Ábrándozásából taxijának éles dudája riasztotta fel. Hirtelen megfordult, az asszony ott ült a hátsó utas-ülésein.

– Indulunk-e már végre?

Sam mosolygott magában. Nem tudta betartani a húsz perc határidőt, de megkapta a huszonöt dollárját.

Farkas Sári

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik kéthavonta, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.
Tel.: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30 / 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000
honlap: <http://hbtbag.ini.hu> • e-mail: bgusztav@dpg.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Katona Pál